

va învăța smerenia. Și numai atunci îl va vindeca Domnul.

În înșelare cădem atunci când credem că suntem mai înțelepți și mai experimentați decât ceilalți, chiar și decât părintele nostru duhovnicesc. Așa gândeam și eu în lipsa mea de experiență și de aceea am suferit. Îi mulțumesc din adâncul sufletului lui Dumnezeu, pentru că în felul acesta m-a smerit, m-a îndrumat și nu Și-a luat mila Sa de la mine. Și acum mă gândesc că fără mărturisire la duhovnic, nu este cu putință să ne slobozim de înșelare, pentru că Dumnezeu i-a dat duhovnicului harul de a lega și dezlega.

Sursa: Sfântul Siluan Athonitul, *Cunoașterea lui Dumnezeu*, Sf. Mănăstire Paraclitu, Oropos Attikis, Grecia, 2005.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti:** 9 iunie / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 12 iunie / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 13 iunie / 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Duminică** / 14 iunie / 08:00 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**
→ *Duminica a II-a după Rusalii (a Sfinților Români)*
→ *Sf. Proroc Elisei; Sf. Ier. Metodie, patriarhul Constantinopolului*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

CONSTANTIN BRÂNCUȘI

ÎMPĂCAREA DE SINE

Am fost trimis și eu de mic copil la procopseală în lume. N-am pierdut legătura și nu mi-am scos rădăcinile pentru a umbla năuc pe glob. A profitat și arta mea. M-am salvat ca om.

Anticii spuneau să-ți iubești destinul? Eu mi-am iubit și nu mi-am părăsit nici o clipă strămoșii și filosofia lor, a naturalității. Nu sunt străbunii destinului nostru?

Împăcarea de sine se instaurează în sufletul tău când te privești ca un inel dintr-un lanț nesfârșit al înaintașilor și când nu calci cu o iotă prescripțiile naturalității eterne.

Țăranii știu, de la mic la mare, ceea ce este bine și rău. Tablele de valori sunt cuprinse în proverbe, în datini, în doctrina străbunilor și în filosofia naturalității.

Sursa: N.A.

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Cel care va răbda până în sfârșit, acela se va mântui.

(Matei 10, 22)

♦ Nr. 122 / 7 iunie 2015 ♦

SFÂNTUL SILUAN ATHONITUL

CE NE ÎMPIEDICĂ SĂ-L CUNOAȘTEM PE DUMNEZEU?

Necredința provine din mândrie. Cel mândru susține că le cunoaște pe toate cu mintea sa și cu știința, însă cunoașterea lui Dumnezeu rămâne inaccesibilă pentru el, pentru că

Dumnezeu se cunoaște numai prin descoperirea Sfântului Duh. Domnul se descoperă sufletelor smerite. Lor le arată faptele Sale, care sunt de neînțeles pentru mintea noastră. Cu ajutorul cunoașterii firești putem înțelege numai lucrurile pământești, și acestea în parte, în timp ce Dumnezeu și toate cele cerești se cunosc prin Duhul Sfânt.

Unii se trudesesc în toată viața lor ca să afle ce există în soare sau pe lună sau altceva asemenea, dar acestea nu folosesc sufletul. Dacă însă ne-am fi străduit să cunoaștem ce există în om, atunci am fi văzut în sufletul Sfântului Împărăția Cerurilor, iar în sufletul păcătosului întuneric și iad. Și este folositor să știm de ce vom fi veșnic fie în Împărăție, fie în iad.

Cel moleșit în rugăciune le cercetează cu curiozitate pe toate, tot ce vede pe pământ și în cer, dar nu cunoaște Cine este Domnul, nici nu se străduiește să afle. Ci, când aude vreo învățătură despre Dumnezeu, spune: *Dar cum este cu puțință să-L cunoaștem pe Dumnezeu? Și tu de unde Îl cunoști?*

– *Stai să-ți spun: Mărturisește Duhul Sfânt, El cunoaște și ne învață.*

– *Dar oare Duhul Sfânt este văzut?*

Apostolii L-au văzut pogorându-se în chip de limbi de foc, iar noi Îl simțim înlăuntrul nostru. Este mai dulce decât orice lucru pământesc. Pe El Îl gustau Prorocii și vorbeau poporului, iar poporul lua aminte la ei. Sfinții Apostoli au primit Duh Sfânt și au propovăduit lumii mântuirea fără să se teamă de ceva, pentru că îi întărea acest Duh. La fel și Mucenicii mergeau bucuroși la mucenicie, iar asceții la rea pătimire. Pentru că Sfântul Duh, Cel bun și dulce, atrage sufletul spre dragostea de Domnul. Și astfel sufletul, datorită dulceții Sfântului Duh, nu se teme de chinuri.

Mulți oameni spun astăzi că nu există Dumnezeu. Ei vorbesc astfel, deoarece în inima lor trăiește duhul mândriei, care le spune minciuni despre Adevăr și despre Biserica lui Dumnezeu. Cred că sunt înțelepți, în timp ce în realitate nici nu-și dau seama că astfel de gânduri nu sunt ale lor, ci vin de la vrăjmașul. Dacă cineva le primește în inima sa și le iubește, atunci se face rudenie cu duhul cel viclean. Și să nu

dea Dumnezeu ca cineva să moară într-o astfel de stare!

Dimpotrivă, în inima Sfinților trăiește Harul Sfântului Duh, care îi înrudește cu Dumnezeu. Sfinții simt limpede că sunt fiii duhovnicești ai Părintelui ceresc și de aceea spun: *Tatăl nostru...* Mândria împiedică sufletul să intre pe calea credinței. Celui necredincios îi dau un sfat. Să spună: Doamne, dacă exiști, luminează-mă și Te voi sluji cu toată inima mea și cu tot sufletul meu. Și Domnul va lumina negreșit un astfel de gând smerit și râvnă pentru slujirea lui Dumnezeu. Însă nu trebuie să spună: Dacă exiști, pedepsește-mă! Pentru că dacă va veni pedeapsa, se poate să nu afle puterea să-l mulțumească lui Dumnezeu și să se răzgândească.

Când Domnul te luminează, atunci sufletul tău Îl va simți, va simți cum l-a iertat și-l iubește. Vei învăța din experiență și Harul Sfântului Duh va mărturisi în sufletul tău mântuirea. Și atunci vei voi să propovăduiești întregii lumi: Veniți să vă spun cât de mult ne iubește Domnul.

Apostolul Pavel, câtă vreme nu-L cunoscuse pe Domnul, Îl prigonea. Însă atunci când L-a cunoscut pe Hristos, a alergat în întreaga lume propovăduindu-L.

Ca să te mântuiești, este nevoie să te smerești. Pentru că pe cel mândru chiar și cu sila de-l vei băga în Rai, nici acolo nu va afla odihnă, nu va fi mulțumit, ci va spune: De ce nu sunt eu în locul cel dintâi? Dimpotrivă, sufletul

smerit este plin de dragoste și nu urmărește întâietatea, ci le dorește tuturor binele și se mulțumește cu orice.

Suntem cuprinși de o mare nepăsare și nu ne dăm seama dacă există smerenia și dragostea după Hristos. Desigur, această smerenie și dragoste se fac cunoscute numai prin Harul Sfântului Duh. Noi însă nu cunoaștem că, pentru a atrage Harul asupra noastră, trebuie să-l dorim din tot sufletul nostru. Dar cum vom dori ceva pe care nu-l cunoaștem deloc? Și totuși toți cunoaștem Harul, fie și puțin, pentru că Duhul Sfânt mișcă fiecare suflet spre căutarea lui Dumnezeu.

O, cum trebuie să-L rugăm pe Domnul să dăruiască în suflet smeritul Duh Sfânt! Sufletul smerit are multă odihnă, în timp ce cel mândru se chinuiește pe sine însuși. Cel mândru nu cunoaște dragostea lui Dumnezeu și se află departe de El. Se mândrește că este bogat sau învățat sau slăvit, însă nu știe tragismul sărăciei și pierzării sale, de vreme ce nu L-a cunoscut pe Dumnezeu. Dimpotrivă, pe cel care se nevoiește împotriva mândriei îl ajută Domnul să biruiască această patimă.

Este cu neputință să-L iubim și să-L cunoaștem pe Domnul, dacă nu trăim potrivit cu poruncile Lui. Omul de la sine se face nevrednic de a păzi poruncile lui Dumnezeu. De aceea Iisus a spus: *Cereți și vi se va da* (Matei 7, 7). Dacă nu cerem, ne chinuim pe noi înșine și pierdem Harul Sfântului Duh.

În nevoia noastră trebuie să fim viteji. Domnul iubește bărbăția și sufletul cumpătat. Dacă nu avem bărbăție și cumpătare, atunci trebuie să cerem de la Dumnezeu și să ne supunem celor duhovnicești, pentru că în ei trăiește Harul Sfântului Duh. Mai ales omul a cărui minte a suferit vătămare de la lucrarea diavolească, trebuie să asculte de duhovnic și să nu se încreadă deloc în sine.

Problemele sufletești ne vin din mândrie, iar cele trupești Dumnezeu le îngăduie de multe ori din dragoste pentru noi, așa cum a făcut și cu mult pătimitorul Iov.

Este foarte greu să diagnostichezi înlăuntrul tău mândria. Dar iată câteva simptome:

Dacă te ocărăsc demonii sau te chinuiesc gânduri rele, asta înseamnă că nu ai smerenie. De aceea, deși nu ai observat mândria ta, smerește-te.

Dacă ești irascibil, sau cum spunem, nervos, aceasta este o adevărată catastrofă.

Dacă suferi de paroxism și fobie, te vei vindeca cu pocăința, cu cugetarea smerită și cu dragostea față de fratele tău, chiar și față de vrăjmași. Cel care nu-i iubește pe vrăjmași, în unul ca acesta nu sălășluiește încă Harul lui Dumnezeu.

În înșelare cade cineva fie din lipsă de experiență, fie din mândrie. Dacă este din lipsă de experiență, Domnul îl vindecă repede pe cel care s-a înșelat. Dacă însă este din mândrie, atunci sufletul va suferi multă vreme, până ce